

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.321/2019/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2020. év február hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 8.B.20/2018/79. számú ítéletét az I.r. és a II.r. vádlottakkal szemben helybenhagyja azzal, hogy a II.r. vádlott születésének évszáma helyesen 1997.

A másodfokú eljárás során felmerült 31.150,- (harmincegyezer-százötven) forint bűnügyi költségből az I.r. vádlott 16.100,- (tizenhatezer-száz) forint, a II.r. vádlott 15.050,- (tizenötezer-ötven) forint bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. november 5. napján kihirdetett 8.B.20/2018/79. számú ítéletében az I.r. vádlottat és a II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében, ezért az I.r. vádlottat 2 év, a II.r. vádlottat 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását mindkét vádlott esetében 3-3 évi próbaidőre felfüggesztette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindegyik vádlott vonatkozásában börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlottak - a szabadságvesztés végrehajtása esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és az eljárás alatt felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az I.r. vádlott enyhítésért, védője téves jogi minősítés miatt, súlyos testi sértés büntetnének megállapítása és enyhítés érdekében, továbbá a II.r. vádlott és védője enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

Az I.r. vádlott védője fellebbezése írásban benyújtott indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva rendkívül részletes bizonyítást folytatott le, azonban ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel a törvényszék a tényállást védence vonatkozásában hiányosan állapította meg, a megállapított tények részben ellentétesek az ügyiratok tartalmával, továbbá a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

Megítélése szerint az ítéleti tényállás a vád tárgyává tett cselekmény előzményei tekintetében iratellenes megállapításokat tartalmaz, mivel nem veszi figyelembe azt aényt, hogy a sértett 2015. május 11. napján felvett nyomozati vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a pályaudvarnál történt előző napi inzultust követően ugyancsak a vádbeli eseményeket megelőző napon újabb támadás

érte, melynek során valaki hátulról erősen megragadta, a földre rántotta, melynek következtében háttal a földre esett és elvesztette az eszméletét. Saját elmondása szerint másnap a szállón ébredt, a feje nagyon fáj, szédült és orrlukájában beszáradt vért látott. Utalt arra is, hogy a sértett a járásbírósa előtt tett vallomásában is hivatkozott az előző napi bántalmazására, majd rosszulletére, továbbá azt is elmondta, hogy kék-zöld foltokon kívül más külsérelmi nyom nem volt rajta.

A védő idézte a törvényszék azon következtetését, miszerint „a sértett 2015. május 8-i bántalmazásának eredményét alátámasztó kétséget kizáró bizonyítási eszköz nem állt rendelkezésre”, amivel kapcsolatban kiemelte, hogy nem azt kellett vizsgálni, hogy az előző napi bántalmazás kétséget kizáróan bizonyítható-e, hanem fordítva, a korábbi bántalmazásra utaló adatok nem zárják-e ki annak megállapítását, hogy a sértett a tényállásban rögzített összes sérülését a vádlottak magatartásának következtében szenvedte el.

Kérte figyelembe venni, hogy az elsőfokú bíróság az előző napi bántalmazás lehetőségét 2. számú tanúvallomására, valamint arra alapította, hogy a söröző vendégei nem vettek észre sérülést a sértetten, ugyanakkor az 1. számú és a 2. számú szakértők párhuzamos kihallgatásuk alkalmával egyező álláspontra helyezkedtek arra vonatkozólag, hogy a sértett valamennyi sérülése, így a közvetett életveszély megállapítására alapot adó koponyaűri sérülés is keletkezhetett 2015. május 8. napján a sértett által elmondott támadás következtében. Hangsúlyozta, hogy a szakértők véleménye szerint a tényállásban felsorolt sérülések nem szükségszerűen járnak külsérelmi és látható nyomokkal, míg az életveszélyt okozó sérülés akár 72 órán keresztül is tünetmentes lehet.

Véleménye szerint abból a körülményből, hogy a 2. számú tanúnak és a söröző vendégeinek nem volt tudomása a sértett sérüléseiről, illetve a sértett nem panaszkodott nekik fájdalmairól, még nem lehet arra következtetni, hogy öt előző nap nem érte bántalmazás, különös tekintettel a sértett részletes és konzekvens nyilatkozataira.

Megítélése szerint a 2. számú tanú egyes kijelentései objektív tényekkel is cáfolhatók, így példaként említette, hogy a tanú szerint a sértett normális életvitelt folytat, valamint, hogy még csak másnapos szagot sem érzett a sértetten, amikor zárt légterű autóban utazott vele.

A védő hivatkozott a Be. 7. § (4) bekezdésében rögzítettekre, miszerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, továbbá ezzel kapcsolatban utalt az ÍH 2014. 12. számú ítéletére, amelyben foglaltakra is.

Mindezek alapján meggyőződése szerint nem lehet azt kétséget kizáró módon megállapítani, hogy a vádlottak magatartásával összefüggésben keletkezett a sértett közvetett életveszélyes sérülése, ezért a cselekmény nem minősülhet a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetnének.

Hangsúlyozta, hogy a vádlottak következetesen hivatkoztak arra, hogy a sértettet provokatív, kötekedő magatartása miatt a vádbeli napon többen is bántalmazták. E körben utalt 3. számú tanúvallomására, melynek értelmében 4. számú tanú elismerte neki, hogy megütötte a sértettet, valószínűleg eltörte a bordáját, azonban a törvényszék ezt a vallomást nem értékelte és annak okáról sem adott számot.

Hivatkozott még 5. számú és 6. számú tanúvallomására, akik a vádbeli nap délutánján látták a sértettet a gesztenyefa alatt feküdni, azonban erre vonatkozólag semmilyen utalást nem tartalmaz a tényállás. Megítélése szerint nem áll rendelkezésre olyan adat, amelyből a sértett délutáni földre

kerülésének okát lehetne megállapítani, így az sem zárható ki, hogy erős alkoholos befolyásoltsága okán eleshetett, vagy esetleges valaki bántalmazhatta, ezért lehetséges, hogy egyes sérüléseket ennek következtében szenvedett el.

Érvelése szerint a vádlottak büntetőjogi felelősségre vonásához annak bizonyítása szükséges, hogy a 8 napon túli sérülései a magatartásukkal okozati összefüggésben alakult ki, amennyiben ez kétséget kizáróan nem állapítható meg, úgy védence cselekménye legfeljebb a Btk. 164. § (2) bekezdés szerinti könnyű testi sértés vétségének minősülne, azonban ugyanezen törvényhely (1) bekezdése értelmében e bűncselekmény csak magánindítványra büntethető. Figyelemmel azonban arra, hogy a sértett nem terjesztett elő joghatályos magánindítványt, ez a Btk. 30. § a) pontjában rögzítettek okán a büntetőjogi felelősségre vonás akadályát képezi, így az eljárás megszüntetésének lenne helye.

A védő szerint iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az egyik vádlott bele is rúgott a földön fekvő sértettbe, aminek alátámasztása végett 7. és 8. számú tanú vallomására hivatkozott. A törvényszék által elfogadott 9. számú tanú nyomozati tanúvallomásával kapcsolatban kérte figyelembe venni, hogy az abban foglaltak az összes tanú előadásával ellentétben állnak. E körben rámutatott, hogy a tanúk kivétel nélkül úgy nyilatkoztak, hogy 9. számú tanú már délutántól a sörözőben italozott és egyesek még az események alatti pontos helyét is megjelölték, melynek során egyezően állították, hogy a vendéglő belső helyiségében tartózkodott.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a törvényszék ítéletének részbeni megalapozatlanságát a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével küszöbölje ki, továbbá kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és elsődlegesen a fentebb már hivatkozott okból a büntetőeljárást szüntesse meg, másodlagosan az I.r. vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetében állapítsa meg és erre tekintettel enyhébb büntetést szabjon ki védecével szemben.

A II.r. vádlott védője a Be. 584. § (6) bekezdésének kötelező rendelkezése ellenére nem indokolta meg írásban az enyhítés végett bejelentett fellebbezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.944/2019/2. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Mindenekelőtt rámutatott arra, hogy az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés irányára tekintettel a felülbírálat teljeskörű. Álláspontja szerint a törvényszék eljárása során megtartotta a perrendi szabályokat, ügyfelderítései kötelezettségének is eleget tett, a bizonyítékokat beszerezte, irathűen bemutatta, okszerűen értékelte, valamint részletesen számot adott arról is, hogy miért zárta ki annak lehetőségét, hogy a sértett sérüléseit egy nappal korábban, más helyszínen és más elkövetők okozták. Megítélése szerint az I.r. vádlott védőjének az eltérő minősítést célzó fellebbezése, valamint a törvényszék által hitelesnek elfogadott bizonyítékok eltérő értékelése a felülmérlegelés tilalmába ütközik.

A fellebbviteli főügyészség előre jelezte, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén, azon képviselőjük nem vesz részt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartalmilag megismételte az írásban benyújtott indokolásának lényegi elemeit.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadottakhoz. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg a törvényszék ítéletét és védecét súlyos

testi sértés büntetében mondja ki bűnösnek, mivel nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a sértett az életveszélyes sérülést a vádbeli napon szerezte. Az eltérő minősítésre figyelemmel kérte, hogy az ítélőtábla enyhítse a II.r. vádlott büntetését.

Az I.r. vádlott és a II.r. vádlott a nyilvános ülésen a büntetőüggyel kapcsolatban nem tettek észrevételt és az utolsó szó jogán sem kívántak felszólalni.

A vádlottak és védőik fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta és a bizonyítást lelkiismeretesen, minden részletkörülmény vonatkozásában lefolytatta.

Az elsőfokú bíróság a vádlottakat, a tanúkat, továbbá a szakértőket kihallgatta, a vádlottakat és az érintett tanúkat az ellentmondások tisztázása érdekében Be. 211. § (1) bekezdésének megfelelően szembesítette egymással, a vádlott és a tanúk nyomozati vallomásait, 10. számú írásbeli tanúvallomását, a szakértői véleményeket és a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alapossággal számot adott.

Az elsőfokú bíróság ítélete 7-10. oldalán az iratanyaggal összhangban rögzítette a sértett sérüléseire vonatkozó orvosi iratokban foglaltakat, majd ugyancsak irathűen utalt 2. számú, valamint 1. számú igazságügyi orvosszakértők véleményére, tárgyaláson tett nyilatkozataikra, továbbá a Szakértői Intézete által előterjesztett szakvéleményre, amelynek alapján a szakértők egységesen arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a sértett koponyaűri sérülése következtében közvetett volt az életveszélyes állapot. A 3/2013. Büntető jogegységi határozat I./B)/4. pontja értelmében a sérülés életveszélyes volta szakkérdés, amelyet orvosszakértő igénybevételével kell megállapítani és az orvosszakértő nyilatkozik abban a kérdésben is, hogy az életveszély az adott esetben közvetlen vagy közvetett volt-e. Az elsőfokú bíróság tehát a Kúria iránymutatásának megfelelően járt el, amikor a minősítés szempontjából jelentőséggel bíró kérdésben igazságügyi orvosszakértőket vett igénybe.

A Budapest Környéki Törvényszék ítélete 11-17. oldalán ugyancsak az iratok tartalmának megfelelően foglalta össze az egyes tanúvallomások lényegét, amelyek közül helytállóan helyezett kiemelt hangsúlyt a vádbeli események előtt a sértettel mind térben, mind időben hosszabb időt eltöltött 1. számú tanúvallomására, aki - a többi tanúval egyezően - sem külsérelmi nyomban, sem más formában, így például eltérő mozgásban vagy nehézkes légzésben megnyilvánuló, sérülésre utaló jeleket nem tapasztalt a sértettnél a vádbeli bántalmazást megelőzően.

A törvényszék logikus és ésszerű indokát adta annak, hogy a tanúvallomások egyes részletei, így többek közt 9. számú tanú nyomozás során tett vallomása, az I.r. vádlott részben beismerő vallomása, valamint a szakértők megállapításai miként voltak egymásba illeszthetők, továbbá arra is részletesen és az iratanyaggal összhangban tért ki, hogy miért lehetett teljes bizonyossággal kizárni

azt a lehetőséget, hogy a sértett a sérüléseit előző nap, más helyszínen és más körülmények között szerezte. Az elsőfokú bíróság annak esélyét is alappal zárta ki, hogy a vádbeli helyen a tettelegességre a vádtól eltérő időpontban és más férfiak cselekvősege által került sor.

Az I.r. vádlott védőjének hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során logikai hibát tehát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le, továbbá kellő részletességgel fejtette ki, hogy a tényállásban rögzített vádlotti cselekvősegeket mely bizonyítékokra alapította. Mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így az I.r. vádlottnak és védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben bizonyítottság hiányában felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az ügyiratok tartalma alapján csak az előéleti adatok vonatkozásában kell kijavítani akként, hogy az elsőfokú ítélet 3. oldalának 1) pontja alatt feltüntetett elítélés elsőfokú ítéletének ügyszáma helyesen 1.Fk.527/2001/24.

A történeti tényállás - az I.r. vádlott védőjének érvelésével szemben - mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére és cselekményük minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A vádlottak szándéka egyértelműen testi sértés okozására irányult, ugyanakkor a megtámadott testtájakra (fej) az erő kifejtés nagyságára (nagy), többszöri megismétlésére (legalább három alkalom), valamint a sértett ittaságára is visszavezethető okból a sértett és a vádlottak fizikai állapotának jelentős eltérésére figyelemmel az életveszély bekövetkezésének lehetőségét mind az I. r., mind a II. r. vádlott tudata átfogta és e következménybe belenyugodva cselekedtek. Az is megállapítható továbbá, hogy a vádlottak szándékos testi sértést megvalósító magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett közvetett életveszélyes állapotához vezetett.

Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a társtettesi elkövetést is, amellyel kapcsolatban az ítéletábra a törvényszék által leírtakon túl még az alábbiakra mutat rá.

A szándékegység a vádlottak között egyértelmű, mivel a tényállás kellő pontossággal rögzíti a cselekvőségük időbeli és térbeli egybeesését, továbbá a magatartásaik mögött rejlő teljes akarategység is felismerhető.

Közös bántalmazás esetén, amikor is az elkövető tisztában van társa cselekvőségével, és saját tevékenységét annak ismeretében, ahhoz képest alakítja, fejt ki, közömbös, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést éppen melyik elkövető fizikai erő kifejtése idézte elő. A több évtizede következetes ítélkezési gyakorlat szerint minden ilyen esetben az okozott eredményért az elkövetők társtettesként felelnek, azaz nincs jelentősége annak, hogy a több elkövető közül a súlyos sérülést ténylegesen ki okozta, a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell a büntetőjogi felelősségüket megállapítani (BH 1975. 452., BH 1996. 133., BH 2007. 71. és BH 2017. 284.).

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak

terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azt kizárólag annyiban módosítja a másodfokú bíróság, hogy az időmúlást nem két évet meghaladóként, hanem majdnem öt évet elérőként jellemzi, mivel ez a meghatározás jobban kifejezésre juttatja, hogy a cselekmény elkövetése óta a vádlottak terhére nem róható igen jelentős időmúlás következett be.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű vádlottakkal szemben a törvényi minimummal azonos, illetve az alatti tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az elkövetéskor a 18. életévét alig betöltött II.r. vádlott - mint fiatal felnőtt - esetében a másodfokú bíróság is indokoltnak találta a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjának alkalmazását a büntetési tételkeret alsó határát el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottakkal szemben elégséges, de egyben szükséges a 2 év, illetve az 1 év 6 hónap szabadságvesztés büntetés, így azoknak a védelem által indítványozott enyhítését nem tartotta indokoltnak.

Az elsőfokú ítéletben rögzített nem létező törvényhely - Btk. 34. § (3) bekezdés - helyett a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a szabadságvesztés büntetés a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontján, a Btk. 34. §-án és a Btk. 36. §-án alapul.

A másodfokú bíróság abban is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy mindkét vádlott esetében az elsőfokú ítéletben felsorolt enyhítő körülményekre, így különösen a büntetlen előéletükre tekintettel, a büntetés célja - a fokozatosság elvét is szem előtt tartva - a szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztésével is elérhető. Az ítéletábra a próbaidő tartamának 3-3 éves időtartamát szintén elegendőnek, de a jövőbeni visszatartó erő érdekében egyben szükségesnek is találta.

A szabadságvesztés büntetés börtön fokozata, valamint a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része elírás miatt tévesen tartalmazza a II.r. vádlott születésének évszámát, ezért azt 1997-re javította.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a vádlottak kirendelt védőinek díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. év február hó 18. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 8.B.20/2018/79. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.321/2019/10. számú végzése által az I.r. és a II.r. vádlott vonatkozásában 2020. év február hó 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év február hó 18. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke